

Arrest

nr. 85 007 van 20 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, loco advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 januari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 februari 2012 en op 16 maart 2012.

1.3. Op 29 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Karaj. Gedurende tien jaar onderhield u vriendschappelijke contacten met uw Armeense buurman, R.(...) A.(...). Hij vertelde u over Jezus en de naastenliefde waardoor u zich tot het christendom aangetrokken voelde. U besloot zich te bekeren. U bezocht met R.(...) een huiskerk van katholieke strekking, waar een zekere H.(...) K.(...), alias priester V.(...), diensten hield. Na één week vroeg u gedoopt te mogen worden. R.(...) vertelde uw wens aan H.(...) K.(...), waarna u diende te zeggen dat u gedoopt wilde worden. Uw vraag werd positief ontvangen en op 22/12/1387 (Perzische kalender, komt overeen met 12/03/2009 in de westerse tijdsrekening) werd u gedoopt. Twee weken na uw doopsel kreeg u een doopcertificaat. Na een vijftal maanden vroeg R.(...) of u hem wilde helpen bij het inzamelen van geld en materiaal voor behoeftige families. Hij vertelde u dat hij samen met H.(...) K.(...), R.(...) en D.(...), twee Armeense christenen, families van politieke gevangenen hielp. U stemde in en begon op uw werk collega's warm te maken om geld te schenken. U vertelde niet voor wie het geld juist bestemd was. U begreep dat R.(...) contact zocht met families van politieke gevangenen om ze te bekeren tot het christendom. Twee weken voor u in problemen terecht kwam liet R.(...) u kennis maken met een zekere S.(...). Hij stelde de man voor als een toekomstige bekeerling. S.(...) kwam ook mee naar de bijeenkomsten waar de hulp voor de families van politieke gevangenen werd bijeengebracht. Op 15/09/1389 (06/12/2010) was u samen met R.(...) en D.(...) aanwezig in de woning van R.(...). Uw broer R.(...) M.(...) (O.V. 6.753.235) zou later aankomen. H.(...) K.(...) zag die dag af van de bijeenkomst. Rond half zes in de vooravond werd aan de deur gebeld. R.(...) hoorde dat het S.(...) was en ging de poort open doen. U hoorde tumult in de tuin. U ging samen met R.(...) en D.(...) kijken wat er aan de hand was. Jullie zagen dat S.(...), zelf gewapend, met agenten van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) aan de deur stond te discussiëren met R.(...). D.(...) en R.(...) snelden R.(...) te hulp. Gebruik makend van het tumult rende u het huis terug binnen. U sloot de deur en ontsnapte langs de achterkant. U hield een taxi aan. Intussen belde u naar uw broer R.(...) en vertelde hem wat gebeurd was. U sprak met hem af op het Azadplein in Teheran. Samen besloten jullie naar jullie oom A.(...) M.(...) in Bumehen te gaan. U vernam dat de dag van het incident een huiszoeking plaatsgevonden had in uw ouderlijke huis. Een computer, uw shenasnameh (identiteitsboekje) en uw paspoort werden meegenomen. U dook bijna een maand onder bij uw oom A.(...). U hoorde dat het Ettelaat verschillende keren u en uw broer thuis kwam zoeken. Uiteindelijk nam uw zus L.(...) M.(...) (O.V. 6.950.319) uw moeder mee naar haar eigen woning. Uw oom zocht een smokkelaar om jullie uit Iran te brengen. Op 12/10/1389 (02/01/2011) vertrok u samen met uw broer R.(...) vanuit Bumehen naar Karaj. U werd er in een vrachtwagen geplaatst die u naar Turkije zou brengen. Vanuit Turkije reisde u per schip naar België, waar u na een vijftiental dagen aankwam. Op 17 januari 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend. Na uw aankomst in België nam u op 4 augustus 2011 contact op met uw moeder. Uw moeder overleed diezelfde dag aan een hartstilstand. Veertig dagen na haar overlijden werd u door uw oom A.(...) gebeld en op de hoogte gebracht van het gebeuren. Hij zei u dat haar overlijden door agenten van het Ettelaat die de woning van uw zus L.(...) waren binnengekomen uitgelokt werd. In het tumult dat daarop ontstond werd uw schoonbroer opgepakt. Hij is sindsdien spoorloos. Uw zus L.(...) geraakte door u en uw broer in problemen en werd voortdurend lastiggevallen en bedreigd door het Ettelaat. Ook zij vluchtte samen met haar zoon naar België. Ze vertelde u dat ze door agenten van het Ettelaat was verkracht. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw kart e melli (identiteitskaart), uw rijbewijs en een doopcertificaat neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u uw bekering tot het katholicisme niet aannemelijk heeft gemaakt. U beweerde op 22/12/1387 (12/03/2009) te zijn gedoopt. U verklaarde uitdrukkelijk zeker te zijn van het jaartal. Twee weken na uw doopsel zou u uw doopcertificaat hebben verkregen. Er kan echter ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Uit het door u neergelegde document blijkt immers dat deze op 12/03/2008 werd gedateerd, een jaar voor uw beweerde doopsel. Voorts blijkt uit het document met een hoofding van de Armeense Prelatuur van Teheran, dat u behoort tot de Armeense Apostolische kerk. Het document werd ondertekend door de aartsbisschop Ardak Manoukian. U wist bij uw eerste gehoor echter niet tot welke kerk u behoorde. Toen u gevraagd werd of de huiskerk waarnaar u ging tot de Armeense kerk behoorde, gaf u aan dat u dit niet wist (CGVS I, p. 3-4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat de Armeense Apostolische kerk een nationale kerk is en enkel mensen van Armeense nationaliteit of afkomst aanvaardt. Ze

moedigen bekeringen niet aan en staan zeer weigerachtig tegenover contacten met niet-christenen die over religieuze zaken willen spreken. Oude kerken, zoals de Armeense kerk, ontplooiën geen zendingsactiviteiten en het dopen van bekeerde moslims blijkt in oude kerken zeer zelden voor te komen. Dat u door een dergelijke kerk zonder enige voorwaarde kon gedoopt worden en dat uw broer na een uiterst korte opleiding gedoopt werd, is in deze context ongeloofwaardig. Dat de Armeense kerk in deze context bovendien een doopakke zou uitvaardigen is dan ook hoogst twijfelachtig. Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat aartsbisschop Ardak Manoukian reeds in oktober 1999 is overleden, i.e. meer dan tien jaar voor de uitgifte van het door u neergelegde document. Door het neerleggen van een vals document hebt u dan ook op intentionele wijze de Belgische autoriteiten trachten te misleiden. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee volledig op de helling te staan.

Dit blijkt tevens uit uw gebrekkige kennis over het christendom. Nochtans beweerde u naar een huiskerk in Iran te zijn geweest en (een deel van) de Bijbel te hebben gelezen (CGVS I, p. 3-5). Zo blijkt u zelfs niet eens te weten in welk stuk van de Bijbel over het leven van Jezus wordt geschreven (CGVS I, p. 5). Na te zijn attent gemaakt op het feit dat de bijbel uit twee grote stukken bestaat, stelde u verkeerdelijk dat over de geboorte en het leven van Jezus in het eerste gedeelte wordt geschreven. Nochtans is het algemeen geweten dat het leven van Jezus in het Nieuw Testament, i.e. het tweede deel van de Bijbel, wordt beschreven. U stelde enkel nooit tot het tweede gedeelte van de Bijbel te zijn geraakt (CGVS I, p. 5). U kon voorts niet aangeven welke onderverdelingen in het deel over het leven van Jezus, i.e. het Nieuwe Testament, gemaakt worden (CGVS I, p. 5). Verder is het opmerkelijk dat u één van de belangrijkste sacramenten in het katholicisme, met name de eucharistie, niet kende. U stelde dat het ritueel met het brood en de wijn die worden gedeeld enkel wordt gehouden met Pasen en Pinksteren. Nochtans kan deze viering als het belangrijkste onderdeel van alle christelijke bijeenkomsten beschouwd worden. U wist niet wanneer Hemelvaart gevierd wordt en u wist niet welk christelijk feest voor Pasen kwam. U wist evenmin hoeveel tijd er was tussen het Laatste Avondmaal en de kruisiging van Jezus (CGVS I, p. 5-6). U dacht verder verkeerdelijk dat Pilatus de persoon was die vlak na Jezus' geboorte het bevel gaf om hem te doden waardoor Jezus' ouders zich genooddaakt zagen naar Egypte te vluchten. In werkelijkheid was het Herodes die dit bevel gaf (CGVS I, p. 6). Gevraagd of u Paulus kende, stelde u hierbij verkeerdelijk dat Paulus één van de twaalf apostelen tijdens het leven van Jezus was (CGVS I, p. 6). In werkelijkheid was Paulus een vervolger van Jezus' geloofsgemeenschap, maar bekeerde hij zich na een visioen na de dood van Jezus tot het christendom. Voorts blijkt u nooit van Zacheüs te hebben gehoord (CGVS I, p. 7). U wist niet wat een parabel was, zelfs niet nadat de definitie van een parabel gegeven werd. Toen u concrete voorbeelden van parabels (zoals de parabel van de zaaier, de parabel van de wijngaardenier, de parabel van de tien (wijze en dwaze) maagden, de parabel van het verloren schaap, de parabel van de verloren zoon) gegeven werden, kon u zelfs geen enkele parabel vertellen (CGVS I, p. 6-7). U wist voorts niet in welke context Jezus op de bruiloft van Kanaän water in wijn veranderde en u kende noch het verhaal van de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging, noch het verhaal over de arme weduwe die geld in het offerblok van de tempel steekt (CGVS I, p. 7). Geconfronteerd met uw gebrekkige kennis, stelde u dat u de mogelijkheden niet had om zich te verdiepen in het christendom (CGVS I, p. 8), hetgeen hiervoor absoluut geen afdoende uitleg is. Van iemand die beweert uit overtuiging bekeerd te zijn, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich in zijn geloof blijvend verdiept en dat hij op bovenstaande eenvoudige geloofsvragen een duidelijk antwoord kan formuleren. De geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw beweerde bekering komt door uw gebrekkige kennis bijgevolg bijkomend op de helling te staan.

Gezien u uw bekering geenszins aannemelijk heeft gemaakt, kan aan de door u beweerde problemen in Iran – u zou zijn gezocht omdat u bekeerling bent en omdat u in het kader van jullie christelijke bijeenkomsten families van politieke gevangenen heeft geholpen (CGVS II, p.9-10) – bijgevolg ook geen enkel geloof worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw familieleden door u en uw broer in problemen zijn gekomen, meerbepaald dat uw moeder overleed door toedoen van het Ettelaat wanneer ze u en uw broer kwamen zoeken (CGVS I, p. 9), dat uw zus zou zijn verkracht door agenten van het Ettelaat naar aanleiding van uw bekering en de bekering van uw broer (CGVS I, p. 9; p. 18) en dat uw schoonbroer omwille van jullie door het Ettelaat zou zijn meegenomen en spoorloos zou zijn verdwenen (CGVS I, p. 9). Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat jullie geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegden van jullie beweerde problemen. Nochtans verklaarde uw zus dat haar zoon naar aanleiding van de verkrachting van zijn moeder psycho-medische behandeling nodig had. Hiervan brachten jullie geen enkel bewijs aan (CGVS L.(...), p. 19). Dat er aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit het feit dat jullie sinds het vertrek van uw zus uit Iran geen enkele informatie meer hadden over de problemen van uw familieleden of de familieleden van uw zus die in Iran achtergebleven zijn. Uw broer achtte het mogelijk dat de autoriteiten bij uw zus' schoonfamilie langs geweest waren, maar jullie hadden hierover geen enkele informatie. Nochtans staan jullie in contact met uw oom A.(...) en met

uw zus' schoonbroer (CGVS II R.(...), p. 2-3; CGVS, p. 4-5). Dat jullie niet over bovenstaande informatie beschikten, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Hierbij kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Hieruit blijkt dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor met de Iraanse autoriteiten problemen zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging en men zijn geloof in besloten kring belijdt, is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat er aan uw bekering geen geloof kan worden gehecht, verklaarde u noch in Iran, noch in België aan bekeringsactiviteiten te doen (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 11).

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw broer R.(...) M.(...) en van uw zus L.(...) M.(...) heb ik een weigeringsbeslissing genomen.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, en de schending van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker herhaalt dat hij vervolging vreest door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn bekering tot het christendom en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig ten onrechte zijn verklaringen in vraag stelt. Vervolgens onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker te vrezen bij een eventuele terugkeer naar Iran het slachtoffer te zullen worden van doodstraf hetzij van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker meent dat hij tijdens zijn gehoren op voldoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Iran en hij stelt dat het voor hem overduidelijk is dat zijn veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is. Hij vervolgt dat uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vollediger en grondiger onderzoek had dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening had dienen te houden met zijn opmerkingen en argumenten. Omdat hij in Iran onmogelijk een veilig bestaan kan leiden en zijn precaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen, volstaat het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te behandelen, aldus nog verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn bekering tot het katholicisme niet aannemelijk heeft gemaakt daar ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van het door hem voorgelegde doopcertificaat en hij een gebrekkige kennis over het christendom tentoonspreidt, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en dienvolgens evenmin

geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde problemen die hijzelf en zijn familieleden in Iran zouden hebben ondervonden omdat hij bekeerling is en omdat hij in het kader van hun christelijke bijeenkomsten families van politieke gevangenen heeft geholpen, (ii) hij geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegt van zijn beweerde problemen, noch van de problemen die zijn familie zou hebben ondervonden, (iii) hij sinds het vertrek van zijn zus uit Iran geen enkele informatie meer heeft over de problemen van zijn familieleden of de familieleden van zijn zus die in Iran zijn achtergebleven, terwijl hij nochtans in contact staat met zijn oom A. en met de schoonbroer van zijn zus, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor met de Iraanse autoriteiten problemen zal ondervinden en (v) de overige door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen daar zijn identiteit en nationaliteit niet ter discussie staan.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), quod non in casu zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de voorhanden zijnde informatie van Cedoca uiterst selectief interpreteert, hij in dit verband verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Iran van augustus 2011, waaruit blijkt dat er in Iran naast de "oude" kerken ook de zogenaamde "nieuwe" kerken (huiskerken) bestaan, die er eigen regels op nahouden, los van de oude, geïnstitutionaliseerde (Armeense) kerkgemeenschap in Iran en hij citeert uit het gehoorverslag, waaruit volgens verzoeker is gebleken dat de kerk waarmee hij via zijn buurman R. A. in contact was gekomen wel degelijk een huiskerk of een zogenaamde "nieuwe" kerk betreft, benadrukt de Raad dat het door verzoeker neergelegde doopcertificaat zou zijn afgeleverd door de Armeense Prelatuur van Teheran, dat behoort tot de Armeense Apostolische kerk, een zogenaamde oude kerk dus en geenszins een nieuwe kerk. Verzoekers bewering als zou hij een "nieuwe" kerk gefrequenteerd hebben staat dan ook haaks op de inhoud van het door hem ter staving van zijn voorgehouden bekering voorgelegde document. De informatie gevoegd aan het administratief dossier is zeer duidelijk wat betreft de houding van oude kerken: "*De Armeense apostolische kerk is bovendien een nationale kerk en aanvaard enkel mensen van Armeense nationaliteit of afkomst. Zij moedigen ook bekeringen van Armeniërs niet aan en staan zeer weigerachtig tegenover contacten met niet-christenen die over religieuze zaken willen spreken. Moslims worden **NOOIT** toegelaten zich te bekeren tot hun geloof en kunnen **NOOIT** deel uitmaken van hun geloofsgemeenschap*" (administratief dossier, stuk 24, landeninformatie, document 2).

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het bestaan van de twee soorten kerken in Iran, die hun eigen spelregels en gewoonten hebben. Daar verzoekers verklaringen echter niet in het minst overeenstemmen met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, hij zelfs niet wist tot welke kerk hij behoorde (gehoor CGVS dd. 29/2/2012, p. 3-4), het door verzoeker neergelegde doopcertificaat dateert van een jaar voor diens beweerde doopsel en het doopcertificaat bovendien zou zijn ondertekend door een persoon die op datum van de uitgifte van het document in kwestie reeds tien jaar overleden was, met name aartsbisschop Ardak Manoukian – vaststellingen welke overigens in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht – besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan het door verzoeker neergelegde doopcertificaat, noch aan diens verklaringen in dit verband.

Ook verzoekers verweer dat hij niet kan begrijpen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de authenticiteit van het door hem voorgelegde doopcertificaat in vraag stelt en dat hij geen enkel uitstaans heeft met bewuste, opzettelijke vervalsingen van documenten, is niet afdoende om de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, noch de objectieve informatie waarop deze vaststellingen zijn gesteund, te ondergraven. Het louter suggereren dat een dergelijk frauduleus document, dat neergelegd is met de intentie het vluchtrelaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kan aantasten omdat hij zelf niet aan de basis zou liggen van de valsheid ervan, is immers allerminst ernstig. Het is evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een valstuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn beweerde bekering bedient van een vervalst doopcertificaat, werpt dan ook een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

2.7. Voorts meent verzoeker dat zijn antwoorden op de kennisvragen over het christendom wel degelijk betrouwbaar, aannemelijk en geloofwaardig zijn, rekening houdend met de omstandigheden waarin hij leefde in Iran. Hij is de mening toegedaan dat de werkwijze van het Commissariaat-generaal, waarbij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt beoordeeld aan de hand van zijn theoretische kennis over het christendom, veel te abstract, te technisch en onredelijk streng is en dat het Commissariaat-generaal van hem een onredelijke encyclopedische kennis verwacht van de geloofsgemeenschap waartoe hij is toegetreten, zonder hierbij rekening te houden met het menselijke aspect en zijn concrete leefomstandigheden in Iran, noch met het feit dat hij pas sinds 2009 is bekeerd.

De Raad benadrukt te dezen dat in casu verzoekers vermeende bekering het kernaspect van zijn asielrelaas betreft. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn correct te antwoorden op relatief eenvoudige geloofsvragen. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker zich zou hebben bekeerd tot het christendom – wat een ingrijpende beslissing is en een weloverwogen keuze dient te zijn daar hieraan de nodige risico's zijn verbonden – terwijl hij niet blijkt te beschikken over een minimale kennis van zijn nieuwe geloofsovertuiging. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift wordt van verzoeker geenszins een encyclopedische kennis van het christendom verwacht doch als nieuwe en overtuigde bekeerling kan wél redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zou kunnen antwoorden op elementaire vragen over de Bijbel, waarvan hij beweert (een deel) te hebben gelezen, en hij in het bijzonder zou weten welk deel van de Bijbel over Jezus handelt, dat hij één van de belangrijkste sacramenten in het christendom, met name de eucharistie, zou kennen aangezien dit sacrament als het belangrijkste onderdeel van de christelijke bijeenkomsten kan worden beschouwd, dat hij de christelijke feestdagen zou kennen en hierbij toelichting zou kunnen geven, dat hij het begrip parabel zou kunnen toelichten en hiervan een voorbeeld zou kunnen geven en dat hij minstens zou kunnen verduidelijken tot weke Kerk hij precies behoort. Zijn onwetendheid hieromtrent kan bezwaarlijk worden verklaard door het feit dat hij geboren en getogen is in het streng Islamitische Iran en hij slechts vanaf 2009 is toegetreten tot zijn huidige geloofsgemeenschap. Van een asielzoeker die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn bekering tot het christendom kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze bekering ook aannemelijk kan maken, quod non in casu. Gelet op hoger aangehaalde lacunes in verzoekers kennis kan in zijn hoofde bezwaarlijk een doorgedreven religieuze overtuiging worden aangenomen. In zoverre verzoeker nog meent dat het niet opgaat om in de bestreden beslissing uitsluitend te verwijzen naar delen van zijn verklaringen waarbij geen correct antwoord op een gestelde kennisvraag kon worden gegeven, hij erop wijst dat uit de gehoorverslagen blijkt dat hij wel degelijk opmerkelijk veel correcte antwoorden kon geven op diverse andere

kennisvragen en hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt selectief tewerk te gaan en ten onrechte onvoldoende de problemen te erkennen die hij ondervindt in Iran, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan zijn beweerde bekering tot het christendom het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse ook rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Hierbij dient te worden opgemerkt dat elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen. Na lezing van het administratief dossier, acht de Raad de in de bestreden beslissing opgenomen elementen voldoende draagkrachtig omdat ze genoeglijk aantonen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn. Dat verzoeker op bepaalde kennisvragen wél het correcte antwoord kon geven doet niets af aan het voorgaande en vermag niet de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen aangezien deze kennis door studie kan zijn verworven.

2.8. Bovenstaande vaststellingen en overwegingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. Immers, in acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en gelet op het feit dat het door hem neergelegde doopcertificaat vervalst blijkt te zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zijn voorgehouden bekering tot het christendom niet aannemelijk maakt. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen die hij en zijn familie omwille van deze bekering zouden hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten. De door hem voorgelegde karte e melli e rijbewijs kunnen deze appreciatie niet ombuigen daar deze stukken slechts betrekking hebben op zijn identiteit en nationaliteit – gegevens welke niet ter discussie staan – en geen bewijs vormen van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS